

N:o 38.

Ank. till Riksd. kansli den 20 april 1900, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion angående tillägg till 11 kap. strafflagen.

Lagutskottet har till förberedande behandling fått emottaga en af herr *W. Styrlander* inom Andra Kammaren afgifven motion, n:o 6, af följande lydelse:

»Vid 1899 års riksdag väckte jag motion derom, att Riksdagen skulle ingå till Kongl. Maj:t med begäran, att Kongl. Maj:t skulle låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådant tillägg till 11 kap. strafflagen, att fridsbrott vid föreningars offentliga och enskilda möten måtte med straff beläggas. Ehuru samma års Riksdags lagutskott ansåg goda skäl kunna anföras för den meningen, att området af de fall, dem lagstiftningen skyddar genom straffbestämmelser för fridsbrott, borde i någon mån utvidgas, kunde utskottet likväl icke tillstyrka bifall till motionen, enär densamma icke syntes på ett tillfredsställande sätt angifva den utvidgning af hemfridsbrottet, som af nuvarande förhållanden kunde anses betingad.

Samma skäl, som påkallade lagstiftningens ingripande till skydd för föreningars sammankomster, talade, enligt utskottets åsigt, för en utsträckning af hemfridsbegreppet derhän, att i allmänhet möten för behandling af gemensamma angelägenheter fredades från obehörigas störande uppträdande.

Då jag helt naturligt önskar få en lagstiftning i ämnet så verksam och omfattande som möjligt, har jag intet skäl att icke följa lagutskottets fingervisning, utan tillåter mig därför, med hänvisning till motiveeringen för min motion vid 1899 års riksdag och till lagutskottets utlåtande n:o 38 vid samma års riksdag, att hemställa, att Riksdagen i skrifvelse ville hemställa, det täcktes Kongl. Maj:st låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådant tillägg till 11 kap. strafflagen, att fridsbrott vid möten för behandling af gemensamma angelägenheter måtte med straff beläggas.»

I likhet med 1899 års lagutskott hyser utskottet den uppfattningen, att gällande lagstiftning, i hvad densamma stadgar straffrättsligt skydd mot störande eller förargelseväckande uppträdande vid sådana tillfällen, då ett flertal personer kommit tillsammans för någon gemensam angelägenhets skull, eger allt för ringa räckvidd och ej kan anses motsvara de kraf, som rättmätigt böra uti ifrågavarande afseende ställas på densamma.

För närvarande är det egentligen endast sammankomster för gemensam andaktsöfning och sammankomster, der allmänt ärende förehafves, som äro omhägnade med särskildt fridsskydd. Denna begränsning är, efter utskottets mening, alldeles för snäf under nutida förhållanden, sedan föreningslifvet tagit ett mäktigt uppsving och blifvit en framträdande faktor i vårt sociala lif, och tendenserna till sammanslutning på olika områden och för skiftande ändamål äfven i öfrigt väsentligen stegrats emot hvad förr var fallet.

Lösningen af frågan, i hvad mån en utvidgning af fridsskyddet bör genomföras och till hvilka arter af sammankomster detta skydd lämpligen må utsträckas, är emellertid förenad med åtskilliga svårigheter. Å ena sidan gäller det att undvika, att fridsskyddet utsträcket till andra samman-

komster än sådana, hvilkas syfte har det sedliga berättigande, som måste utgöra vilkoret för statens bistånd till dess uppnående; å andra sidan måste tillses, att fridsskyddet gifves så allmän affattning, att ej någon olikhet kommer att i fråga om fridsskydd förefinnas mellan sammankomster för i sedligt hänseende lika berättigade syften.

Frågan kräver sålunda en ingående utredning, och denna torde lämpligen ej kunna annorledes än genom Kongl. Maj:ts försorg åväga-bringas.

Under åberopande af det anförda får utskottet alltså hemställa,

att Riksdagen, i anledning af förevarande motion, ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes taga under öfvervägande, i hvad mån det skydd mot störande och förargelseväckande upp-trädande, som uti 11 kap. strafflagen tillerkänts sam-mankomster för gemensam andaktsöfning, äfvensom möten, der allmänt ärende förehafves, må till andra möten och sammankomster utsträckas, samt för Riks-dagen framlägga det förslag till lagändring, hvartill förhållandena kunna gifva anledning.

Stockholm den 20 april 1900.

På lagutskottets vägnar:

K. S. HUSBERG.
